

Arrest

nr. 190 349 van 1 augustus 2017
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake:

1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X loco advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake F.M., werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 25 juli 2017 door Mr. X. In het verzoekschrift verwijst verzoekster F.M. integraal naar het verzoekschrift van haar zus F.N. ingediend op 25 juli 2017. Beide zaken gekend onder het nummer RvV X en RvV X worden samengevoegd.

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake voornoemde F.M. en F.N., werd tevens een beroep ingesteld bij verzoekschrift van 25 juli 2017 inzake F.M. en F.N., ingediend door advocaat X en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer RvV X.

Gelet op artikel 39/62-2 worden de beroepen gekend onder de dossiernummers RvV X, RvV X en RvV X gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partijen uitdrukkelijk het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan moet geoordeeld

worden. In casu stellen verzoekende partijen dat zij afstand doen van het eerste verzoekschrift gekend onder het dossiernummer RvV X.

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn het Rijk binnengekomen op 9 juni 2017 en hebben zich vluchteling verklaard op 12 juni 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeksters door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeksters werden gehoord op 30 juni 2017.

1.3. Op 7 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 10 juli per drager betekend.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.(...) F.(...) bent een Afghaanse vrouw van Tadzjiekse origine. U bent geboren in Peshawar, Pakistan maar u groeide op in Kabul waarnaar uw familie zo'n vijftien jaar geleden, na de val van de taliban, terugkeerde. U bent een soennitische moslima en uw moedertaal is Dari. In Kabul hebt u tien jaar gestudeerd. Volgens uw paspoort bent u op 12 mei 1999 geboren en dus bijgevolg meerderjarig. U hebt vier broers die allemaal in Londen wonen samen met uw twee zussen. Uw tweelingzus M.(...) F.(...)(O.V. nr. ° X) is samen met u vertrokken uit Afghanistan en diende net als u een asielaanvraag in in België.

Uw vader scheidde ongeveer dertig jaar geleden van zijn eerste vrouw. Zo is er vijandigheid ontstaan tussen de broer van zijn ex-vrouw, Satar, en uw vader. Hij zou uw vader 24 jaar geleden ontvoerd hebben als wraakactie. Satar zou ondertussen commandant geworden zijn in de provincie Kabul. Eind Qaws (eind december [2016]) kwam Satar ineens naar uw huis en sprak met uw vader. Hij vertrok en kwam de volgende dag terug met zijn twee vrouwen. Hij zou met uw jongste zus P.(...) willen trouwen als compensatie voor de scheiding van uw vader van zijn zus. Uw vader zou hiervoor geen toestemming hebben gegeven omdat P.(...) nog maar veertien jaar oud was. Hij zou de volgende dag opnieuw gekomen zijn en deze keer met dwang de vingerafdruk van P.(...) gezet hebben op een papier. Zo wilde hij haar "op zijn naam" zetten zodat niemand anders met haar zou mogen trouwen. Satar zou ondertussen iemand vermoord hebben en hiervoor gedurende vier à vijf maanden in de gevangenis beland zijn. Uw vader maakte gebruik van deze tijd en stuurde uw zus P.(...) naar Londen waar al uw broers wonen. Uw andere zus Z.(...) zou meegegaan zijn met P.(...) omdat ze al met iemand verloofd was die in Londen woonde en omdat de procedure voor gezinshereniging te traag verliep. Ze zouden ondertussen asiel gevraagd hebben in Londen.

Satar kwam in sawr 1396 (april-mei 2017) vrij. Op 3 juni zou hij voor de laatste keer naar uw huis zijn gekomen. Hij zou gevraagd hebben waar P.(...) was. Hij zou boos geworden zijn toen hij hoorde dat P.(...) weggestuurd was. Hij zou uw vader geslagen hebben. Om hem te kalmeren zou uw vader hem gezegd hebben dat hij met u of met uw tweelingzus mocht trouwen. Uw vader was dit echter niet van plan en wilde hiermee enkel en alleen zorgen dat Satar kalmeerde. Zo gingen jullie de volgende ochtend naar uw tante van moederskant waar jullie vier à vijf dagen logeerden. Ondertussen regelde uw vader jullie reis naar Londen. Zo vertrok u samen met uw tweelingzus en ook met uw nicht N.(...), haar man en hun kind uit Afghanistan. Uw ouders vertrokken dezelfde dag naar Turkije en wilden via die route Londen bereiken. Jullie vlogen eerst naar Dubai en dan naar Marokko. Van Marokko vlogen jullie naar België met een vals Italiaans paspoort. Op de luchthaven van Gosselies werden jullie op 9 juni 2017 aangehouden. U werd samen met uw tweelingzus geplaatst in het Transitcentrum in Caricole waar jullie op 12 juni 2017 asiel aanvroegen.

Bij terugkeer vreest u net als uw zus eerst en vooral Satar. Ten tweede vrezen jullie ontvoerd te worden voor losgeld omwille van de rijkdom van jullie vader. Ten derde vrezen jullie de algemene onveilige situatie in Kabul.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van uw Afghaans paspoort en een kopie van uw vals Italiaans paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden ingegaan op de voornaamste reden waarom u bescherming aanvraag, namelijk de problemen van uw vader met commandant Satar (CGVS gehoorverslag p. 7). Satar, de broer van de ex-vrouw van uw vader, zou met uw jongste zus P.(...) willen trouwen en dit als compensatie voor wat uw vader destijds zijn zus aangedaan heeft. Zijn eerste bezoek bij u thuis was eind december 2016. Voordien had u Satar nog nooit gezien. Hij had geen enkel contact met uw familie. Toen uw vader zijn verzoek met uw zus te trouwen weigerde omwille van de jonge leeftijd van uw zus stelde Satar dan voor om met u of met uw tweelingzus te trouwen. Uw vader zou laten uitschijnen hebben akkoord te zijn, enkel om hem te kalmeren. Jullie verlieten het huis meteen de volgende dag en gingen naar uw tante van moederskant waar jullie vier à vijf dagen logeerden vooraleer u met uw ouders en zus het land verliet.

Nadat de problemen zich voorgedaan hebben deed uw vader beroep op een smokkelaar om uw zus P.(...) naar uw broers in Londen te sturen. Uw andere zus Z.(...) ging ook mee omdat haar verloofde ook in Londen was en het niet lukte of te lang duurde om gezinshereniging te verkrijgen (CGVS p. 6). De smokkelaar vroeg jullie paspoorten aan en verkreeg authentieke paspoorten op jullie namen. Deze authentieke Afghaanse paspoorten zijn echter al in juli 2015 gemaakt, terwijl de problemen met Satar pas in december 2016 begonnen zijn volgens uw verklaringen. Gevraagd waarom u uw paspoort aanvraag antwoordde u nochtans dat uw vader het liet maken omdat hij het gevaar aanvoelde en vreesde dat jullie het land misschien binnenkort gingen moeten verlaten door Satar (CGVS p. 7, p. 11). Het feit dat de paspoorten al bijna anderhalf jaar voor de feiten gemaakt zijn laat echter uitschijnen dat uw reis naar Londen eerder voorbereid was en jullie om andere redenen dan deze vrees voor Satar gevlucht zijn (zie administratief dossier voor het Afghaans paspoort).

Verder is het geenszins aannemelijk dat Satar, pas dertig jaar na de echtscheiding van zijn zus, wraak wilde nemen op uw familie. U hebt zijn ex-vrouw nog nooit gezien. Noch uw vader noch uzelf hebben contact met zijn dochter en zoon uit dat huwelijk. Jullie weten zelfs niet waar ze zouden wonen. Het is dan ook heel bevreemdend dat Satar ineens na dertig jaar aan jullie deur stond om zogezegd wraak te nemen. Gevraagd waarom hij nu pas wraak wilde nemen antwoordde u dat hij nu commandant is en dus invloedrijk is omdat hij tot de overheid behoort (CGVS p. 10 en het gehoorverslag van de zus p. 6). U verklaarde tevens dat hij al sinds de val van de taliban, dus ongeveer 15 jaar geleden, een overheidsfunctie heeft. De vraag rijst dan ook waarom hij dan nog vijftien jaar wachtte om wraak te nemen. Als hij zo wraakzuchtig was dat hij na dertig jaar uw vader nog altijd wilde straffen voor de schaamte die hij voor hem veroorzaakte zou hij hiermee geen vijftien jaar wachten. Bovendien is het frappant dat u nauwelijks iets weet over deze figuur, Satar, ondanks het feit dat u en uw familie door hem het land moesten verlaten. Zowel u als uw zus konden niets meer zeggen dan dat hij een commandant was ergens in Kabul en dat hij invloedrijk was (CGVS p. 8; CGVS M.(...) p. 6-7). U dacht dat hij invloedrijk moest zijn omdat hij met bodyguards rondliep. Hij zou een paar maand geleden iemand vermoord hebben en daarom in de gevangenis beland zijn. Hij zou ongeveer 50 jaar oud zijn en twee vrouwen hebben. U wist echter niet eens of hij commandant was bij het leger of bij de politie, noch wat zijn precieze functie bij de overheid was. U wist evenmin waar hij woonde.

Over de vier bezoeken van Satar bij u thuis kon u verder geenszins aannemelijke noch doorleefde verklaringen neerleggen. Uw beschrijving van deze bezoeken was een pure feitenopsomming. Uw tweelingzus herhaalde hetgeen u zei bijna woord per woord (gehoorverslag van M.(...) F.(...) p. 5-6). Meermaals gevraagd om deze bezoeken, één per één en in detail te beschrijven, herhaalde u louter wat u net verklaarde (CGVS p. 9-10). U was nochtans telkens thuis bij die bezoeken en kon alles zelf waarnemen. Gevraagd hoe hij uw vader sloeg beschreef u dat hij geschopt werd en zijn teen pijn deed. Gepeild naar wat u of uw familieleden toen dachten of voelden, verklaarde uw zus M.(...) enkel dat jullie allemaal huilden (gehoorverslag CGVS M.(...) p. 9). Het zijn geenszins doorleefde noch uitvoerige beschrijvingen van iemand wiens vader voor haar ogen geslagen werd en wiens jongere zus voor haar ogen verplicht werd een document te ondertekenen, en voor iemand voor wie het gevaar bestond dat zij gedwongen meegenomen ging worden.

Verder werd ook opgemerkt dat uw vader op geen enkele manier hulp vroeg van iemand in de periode wanneer hij bijna dagelijks bedreigd werd door Satar. Hij was nochtans niet de enige die bedreigd werd aangezien Satar ermee dreigde om uw zus P.(...) mee te nemen. Hij dreigde nadien ook nog u of uw tweelingzus mee te nemen om te trouwen. Uw vader, die volgens uw verklaringen een rijke zakenman is in Kabul, had nochtans hulp kunnen vragen van de autoriteiten of van zijn netwerk in Kabul. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat uw vader geen hulp van de autoriteiten kon vragen, ten eerste omdat Satar voor de overheid werkte; ten tweede omdat uw vader ook niet zo rijk was (CGVS gehoorverslag M.(...) F.(...) p. 8). U nuanceerde hiermee ook de rijkdom van uw vader, iets wat verder besproken wordt. Het feit dat Satar bij de overheid werkte heeft hem nochtans niet beschermd tegen een gevangenisstraf aangezien hij blijkbaar volgens uw verklaringen nadien verschillende maanden opgesloten werd wegens de moord op iemand. Dat deze Satar dermate zoveel macht zou hebben dat uw vader niet tegen hem opkan, voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, kan dan ook worden genuanceerd. Het is dan ook niet onlogisch om te verwachten dat iemand eerst alle binnenlandse beschermingsmogelijkheden probeert om zijn probleem op te lossen, vooraleer hij zijn land ontvlucht.

Bovendien is het ook niet onredelijk om te verwachten dat uw vader op andere informele manieren van bemiddeling beroep deed, zoals een shura om het probleem met Satar op te lossen. Jirga's bij Pashtouns en shura's bij andere etniciteiten in Afghanistan zijn nochtans informele manieren van bemiddeling waarop veel mensen beroep doen. Zo komen er meerdere leden van verschillende partijen in conflict samen en lossen ze doorheen de gesprekken hun probleem op en sluiten ze akkoorden met elkaar (zie landeninformatie nr. 1). Gezien uw vader al jaren zaken deed in Kabul zou men verwachten dat hij toch een behoorlijk netwerk van mensen zou hebben dat hem zouden kunnen helpen indien gevraagd. Het feit dat dit niet eens geprobeerd werd zet de geloofwaardigheid van uw problemen verder op de helling. Bovendien plaatste u de dreigementen van Satar, namelijk zijn verzoek om met uw zussen of met u te trouwen binnen de 'baad'-traditie (CGVS p. 8). Volgens deze traditie zou de familie van de persoon in fout, in casu uw vader omdat hij de zus van Satar verlaten heeft, zijn dochter doen trouwen met iemand van de familie van het slachtoffer als compensatie om zo de vijandigheid tot een goed einde te brengen. Het CGVS merkte echter op dat hetgeen u beweerde niet beschouwd kan worden als 'baad'-traditie. Volgens deze traditie waarin meisjes als middel gebruikt worden om vrede te sluiten tussen families, moet er ten eerste toestemming zijn van beide partijen om een dergelijk huwelijk aan te sluiten. Ten tweede moet het akkoord gesloten worden door de tussenkomst van een jirga/shura. Ten derde komt dit op zich in mindere mate voor bij de Tadzjieken in Afghanistan, maar vooral bij de Pashtoun-gemeenschap (CGVS p. 8). Ten vierde is de praktijk van 'baad'-eerder te zien in de landelijke gebieden in Afghanistan. In Kabul is deze traditie eerder een uitzondering dan de norm. Zelfs in de landelijke gebieden komt deze traditie steeds minder voor (landeninformatie nr. 2). Het is dus weinig aannemelijk dat deze commandant gedacht had dat hij het conflict op deze manier kon regelen. Het CGVS concludeert hiermee ook dat er hier geen sprake is van 'baad'-traditie waarvan u slachtoffer kan worden. Evenmin maakte u gezien bovenstaande vaststellingen aannemelijk slachtoffer te zullen worden van een gedwongen huwelijk.

De tweede reden waarom u asiel aanvraag was een vrees om ontvoerd te worden voor losgeld omdat uw vader een rijke zakenman is in Kabul (CGVS p. 12). Zoals hierboven voorgesteld heeft uzelf doorheen het gehoor de rijkdom van uw vader genuanceerd. Zo beweerde uw zus M.(...) dat uw familie niets tekort kwam maar dat uw vader ook niet zo rijk was (CGVS M.(...) p. 8). Uw vader zou eigenaar zijn van twee huizen en twee winkels in Kabul waarvan één op het gelijkvloers van uw huis. Twee van uw broers zouden ook omwille van deze reden, namelijk risico op ontvoering, asiel aangevraagd hebben in Engeland. Tot op heden werd echter niemand van uw familie ontvoerd voor losgeld. Door louter te verwijzen naar een algemeen risico op ontvoering toont u uw individuele vrees niet aan. Het blijft hier dan ook bij een hypothetisch risico.

Uw vader zou volgens uw verklaringen 24 jaar geleden wel ontvoerd zijn door Satar maar dit zou hoofdzakelijk een wraakactie geweest zijn. U vermoedde dat uw vader door Satar ontvoerd werd, maar u wist dit opmerkelijk genoeg niet zeker ondanks het feit dat uw vader een maand à anderhalf maand lang gegijzeld werd tot hij door de tussenkomst van de Afghaanse overheid vrij kwam. U was toen nog niet geboren en dit incident heeft zich nooit meer herhaald (CGVS p. 10). Ondanks deze ontvoering is uw vader na jaren verblijf in Pakistan toch naar Afghanistan teruggekeerd, waardoor zijn vrees voor ontvoering of verdere vervolging danig wordt gerelativeerd. Met de ontvoering van uw vader van 24 jaar geleden toont u geen individuele noch een actuele vrees aan.

Tot slot haalde u ook de algemene onveilige situatie in de stad Kabul aan als asielmotief. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft

in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het CGVS houdt rekening met uw geslacht en uw leeftijd en ziet in uw hoofde geen risico bij terugkeer naar Kabul. U beschikt daar immers over verschillende familieleden met wie u nog steeds in contact bent. Voor uw vertrek uit Afghanistan logeerde u vier à vijf dagen lang bij uw tante van moederskant die ook in Kabul woont. Daarnaast hebt u nog een andere tante van moederskant in Kabul en nog een oom van moederskant en een oom van vaderskant (CGVS p. 7, p. 11; zie ook het gehoorverslag van M.(...) F.(...) p. 3). Uw familie die u al onderdak heeft geboden en met wie u nog steeds in contact bent kan u dan ook verder helpen bij uw terugkeer. U beweerde dat u geen contact hield met uw ouders, die ondertussen in Turkije zouden zijn aangekomen (CGVS p. 4-5). Het CGVS kan hieraan geen geloof hechten. Uw vader die alles geregeld heeft voor u en voor uw zus zou ook moeite gedaan hebben om met u en met uw zus in contact te komen. Gezien de bovenstaande dreigingsfeiten niet kloppen en gezien ook het feit dat de eigendommen van uw vader en zijn geld zich nog op de bank in Kabul bevinden, is er ook geen reden om aan te nemen dat ze vertrokken zijn uit Kabul (CGVS gehoorverslag van de zus p. 3). U zou dus niet enkel door uw ooms en tantes maar ook door uw ouders opgevangen kunnen worden in Kabul.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw authentieke Afghaanse paspoort bevestigt louter uw identiteit en nationaliteit, hetgeen in casu niet betwist wordt. De kopie van het Italiaans paspoort op uw naam betreft een vervalst document en kan dus niet in overweging genomen worden als bewijsmateriaal voor uw asielmotieven.

In hoofde van uw zus F.(...) M.(...) (OV n° X), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, is het CGVS eveneens overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) F.(...), bent een Afghaanse vrouw van Tadzjiekse origine. U bent geboren in Peshawar, Pakistan maar u groeide op in Kabul waarnaar uw familie zo'n vijftiental jaar geleden, na de val van de taliban, terugkeerde. U bent een soennitische moslima en uw moedertaal is Dari. In Kabul hebt u tien jaar gestudeerd. Volgens uw paspoort bent u op 12 mei 1999 geboren en dus bijgevolg meerderjarig. U hebt vier broers die allemaal in Londen wonen samen met uw twee zussen. Uw tweelingzus N.(...)

F.(...) (O.V. nr. ° X) is samen met u vertrokken uit Afghanistan en diende net als u een asielaanvraag in in België.

Uw vader scheidde ongeveer dertig jaar geleden van zijn eerste vrouw. Zo is er vijandigheid ontstaan tussen de broer van zijn ex-vrouw, Satar, en uw vader. Hij zou uw vader 24 jaar geleden ontvoerd hebben als wraakactie. Satar zou ondertussen commandant geworden zijn in de provincie Kabul. Eind Qaws (eind december) kwam Satar ineens naar uw huis en sprak met uw vader. Hij vertrok en kwam de volgende dag terug met zijn twee vrouwen. Hij zou met uw jongste zus P.(...) willen trouwen als compensatie voor de scheiding van uw vader van zijn zus. Uw vader zou hiervoor geen toestemming hebben gegeven omdat P.(...) nog maar veertien jaar oud was. Hij zou de volgende dag opnieuw gekomen zijn en deze keer met dwang de vingerafdruk van P.(...) gezet hebben op een papier. Zo wilde hij haar "op zijn naam" zetten zodat niemand anders met haar zou mogen trouwen. Satar zou ondertussen iemand vermoord hebben en hiervoor gedurende vier à vijf maanden in de gevangenis beland zijn. Uw vader maakte gebruik van deze tijd en stuurde uw zus P.(...) naar Londen waar al uw broers wonen. Uw andere zus Z.(...) zou meegegaan zijn met P.(...) omdat ze al met iemand verloofd was die in Londen woonde en omdat de procedure om gezinshereniging te verkrijgen te traag verliep. Ze zouden ondertussen asiel gevraagd hebben in Londen.

Satar kwam in sawr 1396 (april-mei 2017) vrij. Op 3 juni zou hij voor de laatste keer naar uw huis zijn gekomen. Hij zou gevraagd hebben waar P.(...) was. Hij zou boos geworden zijn toen hij hoorde dat P.(...) weggestuurd was. Hij zou uw vader geslagen hebben. Om hem te kalmeren zou uw vader hem gezegd hebben dat hij met u of met uw tweelingzus mocht trouwen. Uw vader was dit echter niet van plan en wilde hiermee enkel en alleen zorgen dat Satar kalmeerde. Zo gingen jullie de volgende ochtend naar uw tante van moederskant waar jullie vier à vijf dagen logeerden. Ondertussen regelde uw vader jullie reis naar Londen. Zo vertrok u samen met uw tweelingzus en ook met uw nicht N.(...), haar man en hun kind uit Afghanistan. Uw ouders vertrokken dezelfde dag naar Turkije en wilden via die route Londen bereiken. Jullie vlogen eerst naar Dubai en dan naar Marokko. Van Marokko vlogen jullie naar België met een vals Italiaans paspoort. Op de luchthaven van Gosselies werden jullie op 9 juni 2017 aangehouden. U werd samen met uw tweelingzus geplaatst in het Transitcentrum in Caricole waar jullie op 12 juni 2017 asiel aanvroegen.

Bij terugkeer vreest u net als uw zus eerst en vooral Satar wegens een gedwongen huwelijk. Ten tweede vrezen jullie ontvoerd te worden voor losgeld omwille van de rijkdom van jullie vader. Ten derde vrezen jullie de algemene onveilige situatie in Kabul.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van uw Afgaans paspoort en een kopie van uw vals Italiaans paspoort neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig aansluit bij de asielmotieven van uw zus N.(...) F.(...) (OV nr. ° X). Het CGVS heeft na een grondige analyse van jullie beider asielmotieven besloten dat jullie niet aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw zus motiveerde het CGVS haar beslissing als volgt:

Vooreerst dient te worden ingegaan op de voornaamste reden waarom u bescherming aanvroeg, namelijk de problemen van uw vader met commandant Satar (CGVS N.(...) p. 7). Satar, de broer van de ex-vrouw van uw vader, zou met uw jongste zus P.(...) willen trouwen en dit als compensatie voor wat uw vader destijds zijn zus aangedaan heeft. Zijn eerste bezoek bij u thuis was eind december 2016. Voordien had u Satar nog nooit gezien. Hij had geen enkel contact met uw familie. Toen uw vader zijn verzoek met uw zus te trouwen weigerde omwille van de jonge leeftijd van uw zus stelde Satar dan voor om met u of met uw tweelingzus te trouwen. Uw vader zou laten uitschijnen hebben akkoord te zijn, enkel om hem te kalmeren. Jullie verlieten het huis meteen de volgende dag en gingen naar uw tante van moederskant waar jullie vier à vijf dagen logeerden vooraleer u met uw ouders en zus het land verliet.

Nadat de problemen zich voorgedaan hebben deed uw vader beroep op een smokkelaar om uw zus P.(...) naar uw broers in Londen te sturen. Uw andere zus Z.(...) ging ook mee omdat haar verloofde ook in Londen was en het niet lukte of te lang duurde om gezinshereniging te verkrijgen (CGVS p. 6). De smokkelaar vroeg jullie paspoorten aan en verkreeg authentieke paspoorten op jullie namen. Deze authentieke Afgaanse paspoorten zijn echter al in juli 2015 gemaakt, terwijl de problemen met Satar pas in december 2016 begonnen zijn volgens uw verklaringen. Gevraagd waarom u uw paspoort

aanvraag antwoordde u nochtans dat uw vader het liet maken omdat hij het gevaar aanvoelde en vreesde dat jullie het land misschien binnenkort gingen moeten verlaten door Satar (CGVS p. 7, p. 11). Het feit dat de paspoorten al bijna anderhalf jaar voor de feiten gemaakt zijn laat echter uitschijnen dat uw reis naar Londen eerder voorbereid was en jullie om andere redenen dan deze vrees voor Satar gevlucht zijn (zie administratief dossier voor het Afghaans paspoort).

Verder is het geenszins aannemelijk dat Satar, pas dertig jaar na de echtscheiding van zijn zus, wraak wilde nemen op uw familie. U hebt zijn ex-vrouw nog nooit gezien. Noch uw vader noch uzelf hebben contact met zijn dochter en zoon uit dat huwelijk. Jullie weten zelfs niet waar ze zouden wonen. Het is dan ook heel bevreemdend dat Satar ineens na dertig jaar aan jullie deur stond om zogezegd wraak te nemen. Gevraagd waarom hij nu pas wraak wilde nemen antwoordde u dat hij nu commandant is en dus invloedrijk is omdat hij tot de overheid behoort (CGVS p. 10 en het gehoorverslag van de zus p. 6). U verklaarde tevens dat hij al sinds de val van de taliban, dus ongeveer 15 jaar geleden, een overheidsfunctie heeft. De vraag rijst dan ook waarom hij dan nog vijftien jaar wachtte om wraak te nemen. Als hij zo wraakzuchtig was dat hij na dertig jaar uw vader nog altijd wilde straffen voor de schaamte die hij voor hem veroorzaakte zou hij hiermee geen vijftien jaar wachten. Bovendien is het frappant dat u nauwelijks iets weet over deze figuur, Satar, ondanks het feit dat u en uw familie door hem het land moesten verlaten. Zowel u als uw zus konden niets meer zeggen dan dat hij een commandant was ergens in Kabul en dat hij invloedrijk was (CGVS p. 8; CGVS M(...) p. 6-7). U dacht dat hij invloedrijk moest zijn omdat hij met bodyguards rondliep. Hij zou een paar maand geleden iemand vermoord hebben en daarom in de gevangenis beland zijn. Hij zou ongeveer 50 jaar oud zijn en twee vrouwen hebben. U wist echter niet eens of hij commandant was bij het leger of bij de politie, noch wat zijn precieze functie bij de overheid was. U wist evenmin waar hij woonde.

Over de vier bezoeken van Satar bij u thuis kon u verder geenszins aannemelijke noch doorleefde verklaringen neerleggen. Uw beschrijving van deze bezoeken was een pure feitenopsomming. Uw tweelingzus herhaalde hetgeen u zei bijna woord per woord (gehoorverslag van M(...) F(...) p. 5-6). Meermaals gevraagd om deze bezoeken, één per één en in detail te beschrijven, herhaalde u louter wat u net verklaarde (CGVS p. 9-10). U was nochtans telkens thuis bij die bezoeken en kon alles zelf waarnemen. Gevraagd hoe hij uw vader sloeg beschreef u dat hij geschopt werd en zijn teen pijn deed. Gepeild naar wat u of uw familieleden toen dachten of voelden, verklaarde uw zus M(...) enkel dat jullie allemaal huilden (gehoorverslag CGVS M(...) p. 9). Het zijn geenszins doorleefde noch uitvoerige beschrijvingen van iemand wiens vader voor haar ogen geslagen werd en wiens jongere zus voor haar ogen verplicht werd een document te ondertekenen, en voor iemand voor wie het gevaar bestond dat zij gedwongen meegenomen ging worden.

Verder werd ook opgemerkt dat uw vader op geen enkele manier hulp vroeg van iemand in de periode wanneer hij bijna dagelijks bedreigd werd door Satar. Hij was nochtans niet de enige die bedreigd werd aangezien Satar ermee dreigde om uw zus P(...) mee te nemen. Hij dreigde nadien ook nog u of uw tweelingzus mee te nemen om te trouwen. Uw vader, die volgens uw verklaringen een rijke zakenman is in Kabul, had nochtans hulp kunnen vragen van de autoriteiten of van zijn netwerk in Kabul. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat uw vader geen hulp van de autoriteiten kon vragen, ten eerste omdat Satar voor de overheid werkte; ten tweede omdat uw vader ook niet zo rijk was (CGVS M(...) p. 8). U nuanceerde hiermee ook de rijkdom van uw vader, iets wat verder besproken wordt. Het feit dat Satar bij de overheid werkte heeft hem nochtans niet beschermd tegen een gevangenisstraf aangezien hij blijkbaar volgens uw verklaringen nadien verschillende maanden opgesloten werd wegens de moord op iemand. Dat deze Satar dermate zoveel macht zou hebben dat uw vader niet tegen hem opkan, voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, kan dan ook worden genuanceerd. Het is dan ook niet onlogisch om te verwachten dat iemand eerst alle binnenlandse beschermingsmogelijkheden probeert om zijn probleem op te lossen, vooraleer hij zijn land ontvlucht.

Bovendien is het ook niet onredelijk om te verwachten dat uw vader op andere informele manieren van bemiddeling beroep deed, zoals een shura om het probleem met Satar op te lossen. Jirga's bij Pashtouns en shura's bij andere etniciteiten in Afghanistan zijn nochtans informele manieren van bemiddeling waarop veel mensen beroep doen. Zo komen er meerdere leden van verschillende partijen in conflict samen en lossen ze doorheen de gesprekken hun probleem op en sluiten ze akkoorden met elkaar (zie landeninformatie nr. 1). Gezien uw vader al jaren zaken deed in Kabul zou men verwachten dat hij toch een behoorlijk netwerk van mensen zou hebben dat hem zouden kunnen helpen indien gevraagd. Het feit dat dit niet eens geprobeerd werd zet de geloofwaardigheid van uw problemen verder op de helling. Bovendien plaatste u de dreigementen van Satar, namelijk zijn verzoek om met uw zussen of met u te trouwen binnen de 'baad'-traditie (CGVS p. 8). Volgens deze traditie zou de familie

van de persoon in fout, in casu uw vader omdat hij de zus van Satar verlaten heeft, zijn dochter doen trouwen met iemand van de familie van het slachtoffer als compensatie om zo de vijandigheid tot een goed einde te brengen. Het CGVS merkte echter op dat hetgeen u beweerde niet beschouwd kan worden als 'baad'-traditie. Volgens deze traditie waarin meisjes als middel gebruikt worden om vrede te sluiten tussen families, moet er ten eerste toestemming zijn van beide partijen om een dergelijk huwelijk aan te sluiten. Ten tweede moet het akkoord gesloten worden door de tussenkomst van een jirga/shura. Ten derde komt dit op zich in mindere mate voor bij de Tadzjiken in Afghanistan, maar vooral bij de Pashtoun-gemeenschap (CGVS p. 8). Ten vierde is de praktijk van 'baad'-eerder te zien in de landelijke gebieden in Afghanistan. In Kabul is deze traditie eerder een uitzondering dan de norm. Zelfs in de landelijke gebieden komt deze traditie steeds minder voor (landeninformatie nr. 2). Het is dus weinig aannemelijk dat deze commandant gedacht had dat hij het conflict op deze manier kon regelen. Het CGVS concludeert hiermee ook dat er hier geen sprake is van 'baad'-traditie waarvan u slachtoffer kan worden. Evenmin maakte u gezien bovenstaande vaststellingen aannemelijk slachtoffer te zullen worden van een gedwongen huwelijk.

De tweede reden waarom u asiel aanvraag was een vrees om ontvoerd te worden voor losgeld omdat uw vader een rijke zakenman is in Kabul (CGVS p. 12). Zoals hierboven voorgesteld heeft uzelf doorheen het gehoor de rijkdom van uw vader genuanceerd. Zo beweerde uw zus M.(...) dat uw familie niets tekort kwam maar dat uw vader ook niet zo rijk was (CGVS M.(...) p. 8). Uw vader zou eigenaar zijn van twee huizen en twee winkels in Kabul waarvan één op het gelijkvloers van uw huis. Twee van uw broers zouden ook omwille van deze reden, namelijk risico op ontvoering, asiel aangevraagd hebben in Engeland. Tot op heden werd echter niemand van uw familie ontvoerd voor losgeld. Door louter te verwijzen naar een algemeen risico op ontvoering toont u uw individuele vrees niet aan. Het blijft hier dan ook bij een hypothetisch risico.

Uw vader zou volgens uw verklaringen 24 jaar geleden wel ontvoerd zijn door Satar maar dit zou hoofdzakelijk een wraakactie geweest zijn. U vermoedde dat uw vader door Satar ontvoerd werd, maar u wist dit opmerkelijk genoeg niet zeker ondanks het feit dat uw vader een maand à anderhalf maand lang gegijzeld werd tot hij door de tussenkomst van de Afgaanse overheid vrij kwam. U was toen nog niet geboren en dit incident heeft zich nooit meer herhaald (CGVS p. 10). Ondanks deze ontvoering is uw vader na jaren verblijf in Pakistan toch naar Afghanistan teruggekeerd, waardoor zijn vrees voor ontvoering of verdere vervolging danig wordt gerelativeerd. Met de ontvoering van uw vader van 24 jaar geleden toont u geen individuele noch een actuele vrees aan.

Tot slot haalde u ook de algemene onveilige situatie in de stad Kabul aan als asielmotief. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het CGVS houdt rekening met uw geslacht en uw leeftijd en ziet in uw hoofde geen risico bij terugkeer naar Kabul. U beschikt daar immers over verschillende familieleden met wie u nog steeds in contact bent. Voor uw vertrek uit Afghanistan logeerde u vier à vijf dagen lang bij uw tante van moederskant die

ook in Kabul woont. Daarnaast hebt u nog een andere tante van moederskant in Kabul en nog een oom van moederskant en een oom van vaderskant (CGVS p. 7, p. 11; zie ook het gehoorverslag van M.(...) p. 3). Uw familie die u al onderdak heeft geboden en met wie u nog steeds in contact bent kan u dan ook verder helpen bij uw terugkeer. U beweerde dat u geen contact hield met uw ouders, die ondertussen in Turkije zouden zijn aangekomen (CGVS p. 4-5). Het CGVS kan hieraan geen geloof hechten. Uw vader die alles geregeld heeft voor u en voor uw zus zou ook moeite gedaan hebben om met u en met uw zus in contact te komen. Gezien de bovenstaande dreigingsfeiten niet kloppen en gezien ook het feit dat de eigendommen van uw vader en zijn geld zich nog op de bank in Kabul bevinden, is er ook geen reden om aan te nemen dat ze vertrokken zijn uit Kabul (CGVS gehoorverslag van de zus p. 3). U zou dus niet enkel door uw ooms en tantes maar ook door uw ouders opgevangen kunnen worden in Kabul.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw authentieke Afghaans paspoort bevestigt louter uw identiteit en nationaliteit, hetgeen in casu niet betwist wordt. De kopie van het Italiaans paspoort op uw naam betreft een vervalst document en kan dus niet in overweging genomen worden als bewijsmateriaal voor uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht, ondernemen verzoeksters een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

2.2. Op 28 juli 2017 laten verzoeksters verschillende foto's geworden die hun asielrelaas moeten ondersteunen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen worden de asielaanvragen van verzoeksters verworpen omdat (i) het feit dat de paspoorten al bijna anderhalf jaar voor de feiten gemaakt zijn laat uitschijnen dat hun reis naar Londen eerder voorbereid was en zij om andere redenen dan de vrees voor Satar gevlucht zijn, (ii) omdat geen enkel geloof kan gehecht worden aan het relaas en de vrees voor Sater, zoals omstandig wordt toegelicht, (iii) zij voorts vrezen om ontvoerd te worden voor losgeld omdat hun vader een rijke zakenman is in Kabul, (iv) de ontvoering van haar vader door S. 24 jaar geleden plaatsvond, en (v) omdat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 juli 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen

de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.5.2. Verzoeksters verklaarden dat zij hun land van herkomst ontvlucht zijn omwille van een zekere Satar die, uit wraak voor de echtscheiding van hun vader met Satars zus dertig jaar geleden, thans een van de dochters wilde huwen. Volgens verzoeksters zou Satar een machtige commandant zijn die een viertal keer bij hen thuis kwam om een bruid op te eisen, zouden zij zelfs aanwezig geweest zijn bij deze gesprekken, en zou Satar dit huwelijk willen in het kader van de 'baad-traditie'.

2.5.3. In de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leest de Raad dat Afghanistan een "*strictly gender-segregated society*" is en dat meisjes in de puberteit of tegenaan de puberteit strikt ("*zealously*") beschermd worden tegen alle contacten met mannen die niet behoren tot de familie (adm. doss. Landeninformatie, stuk 2, p. 16).

Rekening houdende met de Afghaanse context kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan het door verzoeksters opgediste relaas. Zo is het niet geloofwaardig dat een Afghaanse vader op het ogenblik dat een onbekende man plots komt aankloppen, met deze man een gesprek zou voeren in het bijzijn van zijn jonge ongehuwde dochters. Ter terechtzitting daarop gewezen komen verzoeksters niet verder dan te stellen dat het geen onbekende was en herhalen zij een deel van het reeds tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal aangehaalde verhaal. Verzoeksters kunnen hierin niet worden gevolgd. Immers uit hun verklaringen blijkt dat het huwelijk van hun vader 30 jaar geleden strandde, hun vader 24 jaar geleden ontvoerd zou zijn geweest door deze Satar, en Satar ineens naar het huis kwam om over een huwelijk te spreken in december 2016. Er kan dan ook bezwaarlijk sprake zijn van een bekende voor de familie of verzoeksters, vermits ze deze man nog nooit hadden ontmoet en uit hun verklaringen eveneens blijkt dat er verder geen contact is met de eerste vrouw en de kinderen van hun vader uit het eerder huwelijk. Dit klemt nog meer nu uit hun verklaringen blijkt dat deze Satar zijn eisen zou gesteld hebben bij een eerste bezoek, zodat het bezwaarlijk aannemelijk is dat hun vader zijn dochters zou blootstellen aan een machtige commandant bij latere gesprekken. Dat zij alles zouden ervaren en gezien hebben en daarom dezelfde verklaringen afleggen over wat hun vader is overkomen is dan ook niet geloofwaardig.

Waar verzoeksters in het verzoekschrift beweren dat Satar altijd de familie lastiggevallen heeft, hij ermee dreigde hun broer te ontvoeren en via, via bedreigingen uitte, kan de Raad slechts vaststellen dat dit beweringen zijn in het verzoekschrift die niet terug te vinden zijn in het gehoor.

2.5.4. Voorts is de bewering dat Satar dit huwelijk wilde in het kader van de 'baad-traditie' evenmin geloofwaardig. Volgens de landeninformatie zijn 'baadhuwelijken' overeenkomsten waarbij een familie, clan of tribu de verantwoordelijkheid op zich neemt om het slachtoffer van een misdrijf te compenseren. Een jong meisje(s) wordt dan aan de familie/groep van het slachtoffer gegeven. De huwelijken worden gesloten teneinde bloedwraak te beëindigen of te voorkomen (adm. doss., landeninformatie, stuk 2, p. 13). Wat in casu niet het geval is vermits het hier gaat om een echtscheiding van 30 jaar geleden. Zoals verzoeksters het beschrijven in het verzoekschrift komt dit helemaal niet overeen met de informatie in het administratief dossier.

Zo verzoeksters nog stellen dat Satar wraak wilde nemen en pas zijn plannen kon uitvoeren nadat hij commandant was, het een traditie is afkomstig van het dorp waar zij vandaan komen, en Satar een 'baadhuwelijk' wilde om hun vader onder druk te zetten, wijst de Raad er op dat gelet op de informatie in casu geen sprake is van een 'baadhuwelijk' en verzoeksters niet verder komen dan blote beweringen.

2.5.5. Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift aan dat, *“zoals zij reeds tijdens het gehoor verklaarde”*, hun vader voor alle kinderen een paspoort heeft aangevraagd, niet met het doel om ze naar het buitenland te sturen, maar als een soort zekerheid, in een onveilig land waar zij altijd problemen hebben gekend. Volgens verzoeksters in het verzoekschrift bleek al snel dat toen de problemen met Satar begonnen de kinderen niet anders konden dan het land te verlaten

Eerste verzoekster stelt tijdens het gehoor het volgende: *“Wat was de reden waarom u uw pp aanvraag? Wanneer de problemen begonnen, dan heeft mijn vader met de mensensmokkelaar gesproken. Hij zei dat we van Afghanistan weg wilden. De smokkelaar heeft het pp geregeld en aangevraagd.”* Uit het gehoorverslag van eerste verzoekster blijkt dat de problemen met Satar begonnen in december 2016. Verzoeksters maken geen gewag tijdens het gehoor van andere problemen die hen zouden zijn overkomen voordat Satar hun vader onder druk zou hebben gezet om een dochter te trouwen, zodat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht kon vaststellen dat de paspoorten al anderhalf jaar eerder dan de beweerde problemen met Satar werden gemaakt. Uit deze vaststelling kon hij ook correct stellen dat dit laat uitschijnen dat de reis naar Londen eerder was voorbereid en zij andere redenen hebben dan de vrees voor Satar om hun land te verlaten. Bovendien stelt zich de vraag waarom in hun geval een smokkelaar nodig zou zijn om authentieke Afghaanse paspoorten aan te vragen en af te leveren.

2.5.6. Voorts wijzen verzoeksters er nog op dat hun vader geen hulp en bescherming kon zoeken aangezien Satar veel macht heeft en dat hulp vragen aan de autoriteiten misschien een averechts effect zou hebben gehad. Verzoeksters weerleggen daarmee het motief niet dat hun vader ook op andere manieren de problemen had kunnen oplossen, indien deze er in werkelijkheid waren geweest : *“Bovendien is het ook niet onredelijk om te verwachten dat uw vader op andere informele manieren van bemiddeling beroep deed, zoals een shura om het probleem met Satar op te lossen. Jirga's bij Pashtouns en shura's bij andere etniciteiten in Afghanistan zijn nochtans informele manieren van bemiddeling waarop veel mensen beroep doen. Zo komen er meerdere leden van verschillende partijen in conflict samen en lossen ze doorheen de gesprekken hun probleem op en sluiten ze akkoorden met elkaar (zie landeninformatie nr. 1). Gezien uw vader al jaren zaken deed in Kabul zou men verwachten dat hij toch een behoorlijk netwerk van mensen zou hebben dat hem zouden kunnen helpen indien gevraagd.”*

2.5.7. Gelet op al deze vaststellingen samen is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeksters.

2.5.8. Waar verzoeksters voorhouden dat zij ook vrees dienen te koesteren omwille van een mogelijke ontvoering omdat hun vader over veel financiële middelen beschikt, kan de Raad slechts vaststellen, en los van hoe rijk hun vader is, dat zij niet verder komen dan te wijzen op een algemeen risico op ontvoering. Uit niets blijkt dat zij of iemand van hun familie actueel een vrees koestert om ontvoerd te worden. Zo verzoeksters nog gewezen hebben op de ontvoering van hun vader 24 jaar geleden, merkt de Raad op dat, in de mate dit op enige waarheid berust, verzoeksters niet aantonen dat deze vrees actueel is aangezien hun familie naar Kabul terugkeerde na de val van de Taliban.

2.5.9. De foto's die verzoeksters hebben overgemaakt ter ondersteuning van hun relaas, met name foto's die Satar zouden moeten voorstellen, de verwondingen van hun vader en hun neef, doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Bovendien kunnen deze foto's eender wie voorstellen en kunnen zij slechts objectieve bewijswaarde hebben om de geloofwaardigheid te ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

2.5.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoeksters niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from*

Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (COI Focus, *Afghanistan – Security Situation in Kabul city*) van 6 juni 2017 (zie map 'Landeninformatie' in administratief dossier) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, en er ook aanslagen zijn geweest van IS, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Verzoeksters betwisten evenmin de overige vaststellingen dienaangaande, met name dat zij over familie beschikken in Kabul.

Bijgevolg maken verzoeksters niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid om asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van

verzoeksters en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Gelet op de bovenstaande vaststellingen tonen verzoeksters evenmin aan dat er sprake zou zijn van de schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoeksters niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS